

Izhaja vsako sredo
Stane za celo leto 15 L
» » pol leta 8 »
» » četrt leta 4 »
Za inozemstvo
celo leto lir 40.
Na naročila brez do
poslane naročnine se
ne moremo ozirati.
Odgovorni urednik:
Polde Kemperle.

GORIŠKA STRAŽA

Št. 63

V Gorici, v sredo 24. avgusta 1927.

Leto X.

Nefrankirana pisma se
ne sprejemajo. Oglasi
se računajo po dogo-
voru in se plačajo v
naprej. — List izdaja
konsorcij »Gor. Stra-
ža«. — Tisk Katoliške
tiskarne v Gorici. Ri-
va Piazzutta št. 18.
Uprava in uredništvo:
ulica Mameli števil. 5.
(prej Scuole).
Telef. int. števil. 308.

Vladiki zlatomašniku.

Katoliško ljudstvo na Goriškem slavi te dni izredno slavo. V petek poteče 50 let, kar je prevzvišeni knež in nadškof goriški dr. Frančišek Sedej prvič stopil k altarju Gospodovemu in pel novo mašo. Petdeset let duhovniškega življenja, pol stoletja žrtev, dela za slavo božjo, prepletenega z bridkimi trnji trpljenja! Okoli častitljivega naslednika apostolov v goriški deželi se zgrinja vse verno ljudstvo in mu prinaša v dar otroško zaupanje, trdno zvestobo in vroče molitve. Bog je slavljenca postavil na visoko in imenitno mesto, naložil mu je težko breme v težkih časih. Vdano in pogumno je vladika nosil pred ljudstvom sveti križ in ni omagal nikoli in je vodil svoje ljudstvo k Bogu, svojemu edinemu Gospodu darju.

Danes se bodo zbrali v nadškofjskem dvorcu zastopniki slovenskih katoliških organizacij, da izročijo prevzvišenemu zlatomašniku čestitke in prisrčna voščila. Saj je slavljenec bil tisti, ki je dajal že v mladih letih mnogo pobude za katoliško socialno delo in je pozneje z nadpastirskega sedeža nudil vsem panogam katoliškega gibanja obilo pomoči. Njegova velika želja je bila, da bi krščanska načela zmagala tudi v javnosti. Zato se je krepko zavzel za dober tisk, živo priporočal širjenje katoliškega časopisja, zato je uradno ustanovil in potrdil bratovščino »Goriško Mo-

horjevo družbo«. Za vse to in drugo blagoslovljeno delo ponesejo zastopniki katoliških organizacij zlatomašniku toplo in spoštljivo zahvalo v imenu desetstisočev slovenskih katoličanov, ki so uživali in uživajo sadove tega dela.

S posebnim ponosom in veseljem bodo pozdravile slavljenca naše Gore, saj je zlatomašnik planinski sin. V gorski kmečki hiši se je rodil, iz ljudstva je vzrastel, v krščanskem domu ga je vrla mati vzgajala — da bo služil Bogu in vernemu ljudstvu. Kako veličasten zgled je častitljivi slavljenec slovenskim družinam! Naj bi se zagledale vanj in naj bi hrepenele, da vzgoje Cerkev in ljudstvu dobrih duhovnikov! Kako bogato in veliko se razgrinja pred očmi slovenskih dijakov svečeniško življenje zlatomašnika — nadškofa! Naj bi ta zgled v mnogih mladih, idealnih srcih obudil željo, da tudi oni stopijo nekoč na svetlo, z rožami in trnjem posuto pot svečeniškega zvanja.

Veličastna se dviga postava zlatomašnika — vladike nad goriško deželo. Mož, čigar čelo opleta nevreden trnjev venec, ki je zvest služabnik božji in vojvoda vernih trum, stoji pred svojim ljudstvom in ga blagoslavlja. Mi pa in vse katoliško ljudstvo, trdno sklenjeni okrog njega, prosimo nebo, naj nam ga ohrani, naj mu da lepo zarjo večerno in slavo neizmerno.

Kaj se godi po svetu?

Prejšnji teden so vsi večji evropski časopisi priobčevali kratke vesti, ki so javljale, da sta jugoslovanski kralj Aleksander in bolgarski kralj Boris istočasno potovala v Nemčijo. Bistroumni časnikarji so seveda takoj uganili, da se bosta mlada kralja sestala. Potem so vest o sestanku zanimali in zopet priobčili. Videti je bilo, da je vest naprava nanje in na javno mnenje sploh velik vtis. Zakaj to? Saj vendar ni nič čudnega, ako se dva mlada kralja dveh sosednjih slovanskih držav v inozemstvu slučajno srečata in pozdravita. Oglejmo si stvar malo natančneje.

Pogled v preteklost.

Sedanja Bolgarija in njena sosedna predvojna Srbija sta takorekoč državna dvojčka. Stari ljudje se gotovo še dobro spominjajo vojne v Bosni in Hercegovini. Prav tista mirovna konferenca, namreč kongres v Berlinu 1878., ki je bivšo Avstrijo pooblastil, da zasede in upravlja omenjeni dve turški deželi, je tudi priznala in potrdila Bolgarijo in Srbijo kot dve samostojni kneževini. Prej sta bili obedve pod turškim jarmom.

Človek bi sodil, da se bosta ti dve novi državi, ki sta skupaj uživali trpljenje in veselje, izvrstno razumeli. To se pa ni zgodilo. Znameniti nemški modrijan Nietzsche (Niče), ki ga v glavnem ne moremo odobravati, ker je bil brezverec, ki pa je v nekaterih zadevah imel izredno bister pogled, je rekel tehtne besede: »Moj bližnji ni moj sosed, temveč sosedov sosed, tako pravi jo vsi narodi.« S temi besedami je

natančno označil etične smernice, ki vodijo narode, odkar so v politiki opustili krščanska načela. S sedovim sosedom sem prijatelj, ker imava malo ali nič skupnega, svojemu najbližjemu sosedu ne privoščim ničesar. Tako je bilo tudi z Bolgarijo in Srbijo po berlinskem kongresu.

Kaj kmalu je med njima prišlo do izrazitih nasprotij in celo do vojne. Ko so jeseni l. 1885. prebivalci bolgarske pokrajine Vzhodne Rumelije, ki jo je berlinski kongres pustil pod turško nadoblastjo, pozvali bolgarskega kralja Aleksandra, naj prevzame vladoto tudi v tej pokrajini, in je bolgarski kralj to ponudbo sprejel, se je Srbiji zdelo, da utegne povečana Bolgarija škodovati njenim državnim koristim in zato je napovedala Bolgariji vojno. Bolgari pa so Srbe premagali. S to vojno je bilo razmerje med obema državama skaljeno. Na obeh straneh so se sicer javljali glasovi za skupno delo in zbližanje, a vedno brez uspeha. Vrh tega je obe državi ločila pripadnost k različnim državnim skupinam v Evropi. Ako je bila Bolgarija na strani Rusije in njenih zaveznikov, je Srbija podpirala avstrijsko in nemško balkansko politiko. Ko so se v začetku tega stoletja Srbi skregali z Avstrijo, so se uloge zamenjale. Srbi so si skušali pridobiti prijateljstvo Rusije, Bolgari so se približali Avstriji.

Leto 1912. je prineslo velik preobrat. Ustanovila se je Balkanska zveza, ki so jo tvorile Srbija, Bolgarija, Črna gora in Grčija. Ost zveze je bila namerjena proti Tur-

čiji, ki je svoje krščanske podložnike neusmiljeno stiskala in tlačila. Ustanovitvi zveze je sledila prva balkanska vojna. Pri razdelitvi plena se Bolgari in Srbi niso mogli sporazumeti. Jabolko prepira pa je bila Macedonija. Segli so k orožju in začeli drugo balkansko vojno. Bolgari so Srbe napadli, bili pa so poraženi in v mirovni pogodbi v Bukareštu (10. avgusta 1913.) so morali priznati sporno macedonsko ozemlje Srbiji. Bolgarski narodni ponos je radi takih udarcev hudo trpel.

Prepad med obema državama pa se je poglobil v svetovni vojni, kjer so Bolgari stopili v zvezo z nasprotniki Srbije. Izid svetovne vojne jih je zopet potlačil in jim zagrenil soseščino. Večni predmet prepira, t. j. Macedonija, pa je ostala v srbskih rokah.

Po svetovni vojni.

Razumljivo je, da razmerje med državama s tako preteklostjo ni moglo biti Bog ve kako sijajno. Omenimo samo dejstvo, da se je bolgarski kralj Boris na svoji prvi poti v inozemstvo po vojni v velikem loku ognil jugoslovanskih tal. Sicer zaznamujemo nekatere dogodke v povojnem političnem življenju obeh držav, ki so dopuščale sklepanje, da se razmere boljšajo. V Bolgariji n. pr. epizodo Stambolskega, v Jugoslaviji pa mogočne manifestacije nekaterih političnih strank v prilog Bolgarom. Spomnimo se samo na leto 1920, ko je voditelj hrvaških kmetov Štefan Radić izjavil, da ne bo odnehal, dokler ne bodo v Jugoslaviji združeni vsi južnoslovanski narodi. Radićevo vetrništvo in stališče radikalne stranke do Pašičeve smrti pa sta izključevala vsako resnejšo misel in delo za zbližanje. Ko pa je Pašić umrl in ko je Jugoslavija nekega lepega dne opazila, da je na Balkanu osamljena, je začela resno misliti na Bolgarijo in na korist, ki bi jih njeno zavezništvo prineslo. Da sedaj ne gre več samo za besede, dokazuje potovanje, ki ga je dr. Korošec napravil letošnjo poletje — menda po uradnem naročilu — v Sofijo. Dr. Korošec je o tej poti napisal v julijski številki »Socialne misli« poročilo, ki pa se omejuje na popis vtisov, ki so mu ostali pri opazovanju gospodarskega in kulturnega stanja bolgarskega naroda. Da pa obisk ni bil brez političnih posledic, kažejo govorice o sestanku med mladima kraljema.

Ako bo sedanje prizadevanje obeh držav rodilo uspeh, bodo morale tudi druge balkanske države svojo politiko primarno preokreniti, kajti odkritosrčno sporazumljenje med Bolgarijo in Jugoslavijo bo stalno jamstvo za politično ravnotežje in za mir na Balkanu.

Dunajski list »Neue Freie Presse« celo poroča, da se je sestanka udeležil tudi bivši romunski prestolonaslednik Karol, ki sedaj sicer nima doma nobenega vpliva, ki pa ga utegne dobiti.

Razmere na Balkanu se, kakor vidimo, utrjujejo. To je dejstvo, ki ga mora vsakdo pozdraviti, kajti Balkan je bil dozdaj ognjišče mnogih velikih sporov. Sedaj pa, ko se zdi, da bodo skušali razmere urediti na podlagi načela pravičnosti in bratske ljubezni, nas navdaja upanje, da miroljubna stremjenja balkan-

skih držav ne bodo ostala brez vpliva na drugo evropsko javnost, ki bo videla, da se edino na podlagi krščanskih načel dá doseči splošni in večni mir med narodi.

Okno v svet.

Vatikan in Čehoslovaška.

Diplomatski odnosi med Vatikanom in Čehoslovaško, ki so bili pred par leti radi udeležbe čehoslovaške vlade pri husitskih slavnostih prekinjeni, se bodo v kratkem obnovili. Papež bo menda imenoval za svojega nuncija v Pragi msgr. Faiduttija, ki je sedaj pri zastopstvu sv. stolice v Kovnu.

Kongres narodnih manjšin v Ženevi.

V ponedeljek 22. avgusta se je v Ženevi otvoril tretji kongres evropskih narodnih manjšin. Zastopanih je 35 narodnomajšinskih skupin, ki predstavljajo 40 milijonov ljudi. Kongresu predseduje dr. Wilfan. Zborovanja se udeležuje tudi naš poslanec dr. Besednjak. Natančneje bomo še poročali.

Dr. Korošec govori o zunanji politiki.

Na volilnem shodu Slov. ljudske stranke v Ptuj dne 21. avgusta je dr. Korošec rekel med drugim sledeče:

»Naša stranka je od vsega začetka imela svojo točno določeno zunanje-politično smer prijateljstva z vsemi sosedi. Ta črta ni naenkrat prodrla, toda danes že lahko rečemo, da je zmagala. Danes je naša zunanja politika taka, kakor si jo slovenski narod želi. Letos je zastopnik Slov. ljudske stranke odšel v Budimpešto, kjer se je začela nova politična smer. Isti zastopnik je odšel tudi v Sofijo, kjer je delal na to, da se pozabi, kar je bilo in da se začne nova doba medsebojnih pravičnih odnosov.«

Sestanek našega kralja z bolgarskim kraljem Borisom je dokazal, da je ta politika dobra. In naša domovina je na ta način zavarovana. Začela se je spreminjati vsa naša zunanja politika. Naš minister zunanjih zadev, ki je gotovo ena najbolj bistrih glav, gleda, da naveže prijateljske stike z Nemčijo, ki danes ni več nikaka militaristična država, ampak velika gospodarska sila. Najbolj pa dela dr. Marinković na to, da okrepi prijateljstvo s Francijo, ki je danes najmočnejša država v Evropi. Upam, da bomo kmalu videli, da je dr. Marinković dosegel popoln uspeh.«

Trgovska pogodba med Nemčijo in Francijo.

V sredo dne 17. avgusta so zastopniki nemške in francoske vlade v Parizu podpisali trgovsko pogodbo med obema državama. To je zelo važen dogodek v razvoju razmerja med Nemčijo in Francijo. Pogodba je obe strani precej zadovoljila.

Palestina italijanska?

Angleški listi pišejo, da se vršijo pogajanja med Italijo in Anglijo, ki stremijo za tem, da bo Zveza narodov dala pokroviteljstvo nad Sveto deželo Italiji. To pokroviteljstvo izvršuje sedaj Anglija.

DNEVNE VESTI.

Praznovanje
nadškofove zlate maše v Gorici.

V petek 26. avgusta bo nadškof goriški ob desetih daroval pontifikalno sv. mašo v cerkvi na Travniku. Te sv. maše se bo udeležila vsa svetna in redovna duhovščina, škofje, ki spadajo v goriško nadškofijo in tudi vse državne oblasti. Duhovščina se bo zbrala v semeniški kapeli. Ob pol desetih bo šla v sprevedu iz nadškofijske palače v cerkev. Prevzvišeni bo korakal pod baldahinom. — Po sv. maši se bo duhovščina poklonila svojemu nadpastirju.

Duhovščina svojemu nadpastirju.

Av gustova številka »Zbornika svečnikov sv. Pavla« je izšla kot slavnostna številka in je posvečena v celoti visokemu zlatomašniku — prevzvišenemu knezu in nadškofu drju Frančišku Sedeju. Na prvem mestu prinaša prisrčno pozdravno pesem M. Elizabeta, katero danes ponatiskujemo. Prof. dr. Jos. Mantuani, znani umetnostni zgodovinar razpravlja o zlatomašniku drju Sedeju »kot kulturnem činitelju v svoji nadškofiji«. P. Hugolin Sattner, starosta naših glasbenikov, govori o: »Knezu in nadškofu drju Fr. Sedeju in cerkveni glasbi« in objavlja prav zanimive osebne spomine. Goritensis se je poglubil v zlatomašnikove pastirske liste in nam na njih temelju opisuje slavljenčeva programna načela in njegovo globoko osebnost. Dekan Alojzij Novak nam je s krepkimi potezami očrtal prevzvišenega profesorja in znanstvenika. Stiški opat dr. Kostelec nam podaja živo sliko o našem vladiki kot beguncu. V Stični na Dolenjskem je naš prevzvišeni nadpastir bival namreč od 9. nov. 1915. do 14. marca 1918. v begunstvu in si je pridobil ne samo v tamošnjem samostanu, temveč tudi v vsej okolici izredno spoštovanje in ljubezen. Stanko Stanič poudarja v zaključnem članku skrb in trud, ki ga je imel visoki slavljenelec z vzgojo duhovskega naraščaja. Ponosna stavba deškega semenišča v ulici Dreossi je najzgovornejši in najmogočnejši spomenik njegovega življenjskega dela. Zadnja stran zelo zanimive slavnostne številke prinaša sliko nadškofove rojstne hiše v Cerknem in navaja imena peterih sorodnikov — duhovnikov, katere je skupno z nadpastirjem poklonil našemu ljudstvu ta zdrav in blagoslovljeni slovenski dom.

Osebna vest.

Bivši goriški deželni glavar in vodja katoliških Furlanov msgr. dr. Faidutti, ki se po vojni ni več vrnil v svojo domovino, bo najbrže imenovan za apostolskega nuncija v Pragi. Tako vsaj poročajo časopisi.

Pet duhovnikov konfiniranih.

Pretekli teden je izredna komisija za varstvo države v Vidmu sklenila konfinirati pet duhovnikov, dva kanonika (eden častni) in tri župnike, za dobo od enega do štirih let. Vzrok konfinacije je sovražno vedenje nasproti režimu in protidržavna propaganda. Omenjeni duhovniki so vložili prizive. Po posredovanju apostolskega vizitatorja, škofa iz Trevisa, so jih oblastva pustila na svobodo, dokler ne bodo prizivi rešeni. Med tem stanujejo v nadškofijski palači v Vidmu in se ne morejo oddaljiti.

Romanje na Sv. Višarje.

Kdor se želi vdeležiti romanja na sv. Višarje, naj se zgasi pri podpisnem ali pa na sv. Gori pri preč. g. patru Sofronu do 7. septembra. Odhod 14. septembra ob osmi uri na Kornju pri g. Droču in od kolon v Solkanu. — Ap. M., Via Molino 9.

Učiteljski izpiti.

V torek dne 23. t. m. se je vršil v Gorici pismeni izpit iz italijanščine za vse one slovenske učitelje, ki še nimajo izpita iz italijanskega jezika. Izpita se je udeležilo 42 učiteljev in učiteljic. Zastopani so bili večinoma starejši letniki, med njimi več veteranov z nad 30 službenimi leti. Bilo je prav zanimivo gledati te že osivele šolnike, ko so se zbirali in pripravljali za ta nepričakovani »študentovski« nastop. Ko smo jih srečali po izpitu so bili vesele volje in prepričani, da so dobro odrezali. Njihovih izpitov pa še ni konec. Čakajo jih še ustmeni, ki se bodo vršili v Trstu 27., 29., 30. in 31. t. m. Pozvani so k njim po skupinah in bo vsak opravil v enem dnevu. Želimo prav iskreno, da bi jim tudi v Trstu bila sreča mila. V vabilih, s katerimi so bili nekateri pozvani k tem izpitom, je rečeno, da so to zadnji tozadevni izpiti in bodo oni, ki se jih niso udeležili ali ki jih ne bodo izdelali, odpuščeni iz službe.

Mussolini in letalski klub.

Italijanski letalski klub je sprožil misel, naj bi vsaka pokrajina zbrala denar za eno letalo in ga poklonila kr. vojski. Ministrski predsednik Mussolini je pred par dnevi poslal predsedniku letalskega kluba pismo, v katerem pravi, da ga izredno veseli, da se javnost tako zanima za napredovanje vojnega zračnega brodivja, da pa more nabiranje denarja za letala dovoliti samo pod sledečimi pogoji:

1. Podpisovanje mora biti res ljudsko, to se pravi, darovani zneski morajo biti zelo nizki.
2. Podpisovanje mora biti popolnoma prostovoljno.
3. Ako pa je kaka pokrajina v težkih gmočnih razmerah, naj se podpisovanje sploh opusti.

Razpuščena društva.

Varnostna oblast je v zadnjem času razpustila še sledeča društva, ki so včlanjena v »Zvezi prosvetnih društev« v Gorici: društvo v Vrtojbi, Volčjdragi, na Klancu, v Kozini, Herpelju, v Renčah in Ženski krožek v Tolminu.

Poleg tega je bilo razpuščeno tudi društvo v Kredu, ki je bilo včlanjeno v »Prosvetni zvezki«.

Tržaški prefekt je razpustil tudi »Športno udruženje« v Trstu in vse njegove članice, ki jih je enajst, ker ni včlanjeno v italijanskem narodnem olimpijskem odboru in ker deluje v nasprotju z narodnim redom. Vse premoženje Športnega udruženja je zaplenjeno.

»Novice« drugič posvarjene.

Odgovorni urednik tržaškega tednika »Novice« Janko Runtič je prejel odlok, s katerim ga je tržaški prefekt letos drugič posvaril. Odlok vsebuje tudi določbo, da sleddi svarilu učinek 2. in 3. paragrafa tiskovnega zakona. Ta dva paragrafa pravita, da mora list menjati odgovornega urednika, ako je bil v enem letu dvakrat posvarjen. »Novice« bodo torej morale zaprositi za priznanje novega odgovornega urednika. To postopanje se utegne zavleči, zato je verjetno, da »Novice« nekaj časa ne bodo izhajale.

Žalostno sporočilo.

Iz Vergato pri Bolonji smo prejeli sledeče žalostno pismo: Z žalostnim srcem moramo javiti, da je naš tovariš korporal Pirec Karel iz Vojsčice pri Komnu dne 11. t. m. ob 1. uri popoldne vtonil, ko se je šel kopat v reko, ki teče skozi Vergato tik železnice, ki pelje v Firenze. (O pretresljivem dogodku smo že kratko pisali v »Straži« v dopisu iz Vojsčice. Op. ur.) Karlo se je šel kopat z nekim novincem iz Forli. Ko dospeta do brega, se pripravita,

da gresta v vodo. Novinec začne prvi bresti hladilne valove, pri tem pa zdrsne in je v hipu pod vodo. Ko Pirec to vidi, priskoči, da bi ga rešil. Toda smrt je hotela imeti svojo žrtev. Oba nesrečna mladeniča, od katerih je eden znal plavati, drugi pa ne, sta našla smrt v hladnem valovju. Za nesrečo smo zvedeli šele po 20. minutah, ko so nas domačini poklicali na pomoč. Bilo pa je že prepozno. Tudi zdravnik ki je prihitel na lice mesta, ni mogel več rešiti mladih življenj. Ves polk žaluje za dragim Karlotom, ki bi bil za 30 dni prost 17 mesečne vojaške službe in bi se bil spet vrnil v svojo ljubljeno domačo vas. Dragi Karlo! Spavaj mirno v hladnem grobu da leč od rodne grude in večna luč naj Ti sveti!

Brda govorijo.

Kakor povsod, tako se tudi v Brdih sliši stokanje o slabi časih, o težkem življenju. In mnogo naših fantov in mož, da še celo deklet, je zapustilo domačijo in šlo s trebutom za kruhom. Tisti, ki smo ostali doma, pa tuhtamo kako bi se prilagodili novim časom. Naš čas zahveva od nas umnega in varčnega kmetovanja in da se varujemo za pravljevega plesnega norenja. Mnogo fantov je že prišlo do tega spoznanja. Dejstvo, da se prireditelji briskih plesov, katere podpihujejo največ oštirji, tako kislo drže, je sad tega spoznanja. Zadnje čase so se vršili plesi v Kojskem, Kozani, v Plešivem, v Cerovem, Števerjanu, Vipolžah itd. ki so se klaverno obnesli, kajti briski fantje so se začeli bojevati z uma svetlim mečem, češ: Kaj mi bo tisto skakanje, in pa še tako drago, in to na račun oštirja: piš' me v uho ples! V neki vasi so imeli fantje ples po »pomoti«. Zato so plačali vsaki 100 lire, pa še ves teden so zapravili s pripeljavo in odpeljavo brjarjev. In to ni ravno po ceni »šport«. Ni čuda, če jih vrže ples iz ravnotežja in jamejo preklinjati na tak način, da nas je sram in strah zapisati! Zato prosimo odločilne činitelje pri plesnih dovoljenjih, naj ne dajejo mladini povoda k zapravljanju ljudskega denarja.

Novi predstojnik postojnske jame.

Za predstojnika postojnske jame je imenovan senator Rava.

DIJAŠKI ZAVOD

»ALOJZIJEVIŠČE« V GORICI.

Odbor »Alojzijevišča« v Gorici sporoča, da bo v prihodnjem šolskem letu 1927-28. sprejel v zavod proti plačilu:

1. učence, ki so z dobrim uspehom dovršili IV. razred ljudske šole in ki bi se želeli pripraviti na sprejemni izpit v I. razred katerekoli srednje šole z italijanskim učnim jezikom (gimnazije, realke, učiteljska in komplementarne šole). Tudi prihodnje šolsko leto bomo v ta namen otvorili v zavodu pripravnico, oziroma V. razred ljudske šole, v katerem se bodo še posebej gojili oni predmeti, ki pridejo v poštev pri ne lahkem sprejemnem izpitu. Eksternistov v notranjo pripravnico ne sprejemamo.
2. Sprejeli bomo tudi gotovo številno vrzornih lanskoletnih dijakov, ki bi radi obiskovali tukajšnje javne srednje šole.

Prošnji za sprejem v zavod je treba priložiti sledeče listine:

1. krstni list (kolkovan);
 2. zadnje šolsko spričevalo;
 3. spričevalo o cepljenju koz (na nekolkovanem papirju);
 4. spričevalo dušnega pastirja o nramnem vedenju prosilca.
- Bivši gojenci naj vložijo samo prošnjo brez priloge. Prošnje je treba poslati do 5. septembra t. l. na naslov: Odbor »Alojzijevišča«, Gorizia, Via Ponte Isonzo 3.

Ustna pojasnila daje Vodstvo zavoda vsak dan od 9.—11. dopoldne, izvzemši nedelje in praznike.

Nova grška vlada.

V Grčiji so imeli zadnje dni ministrsko krizo. Rešil jo je stari Zaimis, ki je sestavil vlado na zelo široki podlagi, v kateri so zastopane skoro vse stranke.

Letalska tekma v Švici.

20. avgusta se je vršila mednarodna letalska tekma v Švici. Letalci so morali obkrožiti švicarske Alpe. Tekme se je udeležilo sedem letalcev. Izid je bil sledeči: prvi je bil Švicar Bertsch, drugi Jugoslovian Gradičnik, tretji Holandec Schott, četrti Jugoslovian Rajević, peti Švicar Burhardt, šesti Čeh Davus, sedmi Italijan Baldi.

PRISTNI TROPINOVEC IN BRINJEVEC DOBITE VEDNO PRI »ZADRUŽNI ŽGANJEKU« HI« V DORNBERGU.

Gospodarstvo.

O znižanju davkov in pristojbin.

V »Goriški Straži« smo že poročali o sklepu ministrskega sveta, da se znižajo nekateri davki in razne pristojbine. Uradni list »Gazzetta Ufficiale« je razglasil v soboto dne 20. avgusta tudi tozadevni odlok.

Zemljiški in hišni davek.

Za l. 1927—28, 1928—29, 1929—30 se znižata državni zemljiški (imposta sui terreni) in davek na stavbe (imposta sui fabbricati) za 25%. 25% odbije za vse davkoplačevalce, ki se nahajajo že v seznamu davkoplačevalcev, davčna izterjevalnica sama. Deželne in občinske doklade se bodo pobirale v isti višini ko do danes.

Znižanje zemljiškega in davka na stavbe je veljavno od 1. julija 1927 dalje. Če je kdo že plačal ta dva davka za avgust in nadaljnje zneske, naj zahteva, da se mu razlika povrne.

Nove davčne določbe o najemniških stavbah.

Čitateljem je znano, da so morali hišni posestniki znižati najemnino na podlagi odloka zakona od 16. junija 1927 št. 948. Tako se je zgodilo, da je sedaj dejanski dohodek od hiše manjši ko obdačljivi dohodek; ki je označen v seznamu davkoplačevalcev.

V vseh teh slučajih mora hišni posestnik vložiti do 31. decembra 1927 na pristojno davkarijo prošnjo, da se mu obdačljivi dohodek primerno zniža. Znižani dohodek je merodajen od 1. julija 1927 dalje. Prošnji za znižanje obdačljivega dohodka mora hišni posestnik priložiti: 1. najemninsko pogodbo, ki je bila veljavna takrat, ko se je najemnina znižala po predpisih imenovanega odloka o znižanju najemnin; 2. izjavo najemnika, da mu je gospodar znižal najemnino v smislu predpisov zakona o znižanju najemnin ali pa predmetno razsodbo okrajnega sodnika (pretorja). Če ni najemninske pogodbe, zadostuje tudi izjava, ki naj jo podpišeta gospodar in najemnik, da plačuje najemnik javljeno najemnino. Davkarija lahko zahteva, da podasta to izjavo gospodar in najemnik pod prisego.

Znižanje zemljiškodohodninskega davka.

Od 1. julija 1927 dalje se zniža zemljiško-dohodninski davek (imposta sui redditi agrari) za 50%. Tozadevne 50% odbitke izvršijo davčne izterjevalnice za vse davkoplačevalce, ki so že zapisani v seznamih (ruoli).

To so najvažnejše določbe novega davčnega zakona. O manj važnih določbah bomo poročali v »Goriški Straži« pozneje.

Nadpastirju - zlatomašniku.

Življenja pot.

V naši nadškofiji obhajamo izre- den dogodek, saj gre po celi deželi glas: naš nadškof obhaja zlato sv. mašo.

Naš knez in nadškof se je rodil v Cerknem l. 1854. in je zdaj star 73 let. Latinske šole je obiskoval v Gorici in po dokončnem bogoslov- ju je bil posvečen v duhovnika dne 26. avgusta 1877 in bo v petek rav- no 50 let, odkar je bil povzdignjen za mašnika Gospodovega.

Služboval je v začetku kot kaplan eno leto v domači vasi; potem ga je pa poslal nadškof Andrej Gol- mayer na Dunaj, kjer je postal dok- tor sv. pisma. Ko se je vrnil z Du- naja, je bil takoj imenovan za pro- fesorja v velikem semenišču, kjer je poučeval zgodovino in hebrejski jezik ter je razlagal sv. pismo sta- rega zakona. Da je bil strokovnjak v svojih predmetih, nam kažejo uče- ne razprave v uradnem škofijskem listu in v leposlovnem listu »Domu in Svetu«. Po nekaterih letih je bil zopet poklican na Dunaj za vodjo v zavodu »Augustineum«, kjer so študirali mladi duhovniki za doktor- je bogoslovja. Leta 1898. ga je pa poklical kardinal nadškof Missia za stolnega kanonika nazaj v Gori- co. Kot stolni kanonik je opravljal tudi službo stolnega župnika in de- kana za Gorico in okolico. 8 let za- tem je bil povzdignjen na nadško- fovski stolico goriško. V svoji skromnosti in ponižnosti se je bra- nil te visoke in odgovorne službe, a videč, da je to želja sv. očeta pape- ža, se je udal v božjo voljo.

S svetim strahom je nastopil svojo nadpastirsko službo ali zau- pajoč na božjo pomoč je šel takoj na delo. Nepozabni naš S. Gregor- čič mu je takrat zapel:

*Mož cel na svojem mestu bodi,
preprost, visok zaseda sedež naj!
Mož pravi vedno v časti bo povsodi,
ne stol možu, mož stolu da sijaj.*

V svojih pastirskih listih se kaže povsod kot skrben oče svoje čede, vedno in vedno priporoča čednosti in obsoja greh; priporoča krščan- ska društva, cerkvene družbe in bratovščine, še posebej priporoča staršem krščansko vzgojo otrok.

V prepričanju, da bo uspelo delo za zveličanje le tedaj, ako se bo zbirala okrog njegove pobožna in po- žrtvalna duhovščina, kliče svoje duhovnike pred tabernakelj, kjer naj črpajo moč in srčnost. Priporo- ča jim družbo častilcev presv. R. T., duhovsko apostolsko zvezo itd. A tudi vernike je že l. 1911. pozval, da naj se zbirajo v vsaki župniji po en dan v letu pred presv. Evhari- stijo. Lepo so uspeli l. 1923. tudi evharistični shodi v Logu, v Kom- nu, Tolminu itd.

Koliko je storil za zboljšanje cer- kvenega petja, ve najbolje tisti, ki je poslušal petje po cerkvah pred 30 ali 40 leti.

*»Jeklen značaj, dolžnosti spolnovanje,
najvišja, prava dika je moža.«*

pravi zopet S. Gregorčič.

Najlepši spomenik si je pa po- stavil z zgradbo deškega semenišča. V ta namen je bil kupil blagopo- kojni kardinal Missia zemljišče s staro palačo za goriškim gradom. Vsak, kdor potuje iz Vipavske do- line ali po železnici iz Trsta, zagle- da takoj veličastno poslopje na hribčku ob robu Gorice. Lahko re- čemo, da ako bi se ne bilo to delo dovršilo pred svetovno vojno, bi ga ne videli nikdar. Znano je pa tudi vsem, kako se je že pred vojno razcvital mladi zavod pod spretnim

vodstvom očetov iz Jezusove druž- be. Žal, da je vse to uničil vojni vi- har. Z božjo pomočjo pa se je zo- pet popravilo porušeno poslopje in nadškof ni miroval, dokler se ni tam osnovala nižja gimnazija, ki bo štela s prih. šol. letom že štiri raz- rede. To vse stane denarja, a rado- darna srca pomagajo, posnemajoč blagega nadškofa, ki vse, kar ima, žrtvuje za deško semenišče z nado, da bomo iz tega zavoda dobivali za nekoliko let novih dušnih pastirjev. Seveda pravi dalje S. Gregorčič:

*»Nikdar se setev vsa ne vkoreniti,
nebroj sovragov šteje dobra stvar;
a vzorov nam ne svet ne čas ne vniči
in blaga dela ne zamro nikdar!*

Zato sprejmite, naš ljubljeni nadpastir, prisrčne častitke udanih vernikov cele naše nadškofije k Svoji zlati sv. maši: Gospod Vas ohrani in obvaruj vsega hudega in blagoslovi vse Vaše delo!

*»Zato pa pozdravljen iz duše vesele,
z višav in nižav naš iskren Ti pozdrav!«*
(S. Gregorčič.)

Ob zlati maši.

Bilo je...

*Luči je nebroj gorelo,
mlaji so kipele v zrak:
Cerkno v cvet se je odelo,
da dostojno sprejme sina,
posvečenca — domačina,
ki prišel je novomašnik,
da bi stopil pred oltar,
daroval svoj prvi dar.*

Bilo je...

*V tihem apostolskem delu
v zvesti službi večnega Boga
mitra vedro čelo je pokrila,
škofa svetega Gorica je dobila.*

Danes...

*Glej, krog mitre venec se ovija
venec zlatomašne slave,
danes tisoč src poklanja
knezu jubilarju vdanostne pozdrave.
Slava Tebi, nadpastir visoki,
ki ponos si stolice goriške,
živo znamenje pobožnosti svetniške,
steber Cerkve v znanosti globoki,
slava Tebi, zlatomašnik blagi!*

*V vencu zlatem, ki ga čas je spletel
vsa začrtana so dela Tvoja
za Boga in za krščansko ljudstvo,
orošena z blagoslovom križev, boja.*

*Nedosežen Ti ljubitelj si mladine,
v krono svojo vstavlil kamenje si drago:
glej, v gimnaziji in deškem semenišču
liki solnce sijaje srce Tvoje blago!*

*Pesmi in umetnosti cerkvene
Ti navdušeni gojitelj;
mož, vsem narodom pravičen,
svobode cerkvene si branitelj.*

*Da Gregorčič bil bi svojega mecena
zlatomašni jubilej dočakal,
nov Te Deum, zlato pesem sreče
danes na srebrni liri bi izplakal.*

*Mesto njega solčna vsa Goriška,
jubilar visoki, vdano Te pozdravlja;
naj desnica Tvoja dobrotljiva
dolgo, dolgo še jo blagoslavljal*

(M. Elizabeta.)

Za slavnostni dan.

V nedeljskem jutru, ko bo soln- ce svetilo izza Blegaša, bo v ze- le- nem Cerknu daroval zlato mašo presvetli nadškof dr. F. Borgia Se- dej. Ni to navaden jubilej, temveč slavnostni dan, ko bodo srca vseh vernikov združena v hvaležni mo- litvi s sivolasi Nadpastirjem. Pet- deset let je minulo, odkar je v cer- kvi sv. Ane v Cerknem prvič po- vzdignil posvečeni kelih novomaš- nik domačin. Dolga in trpka so ta leta. Noben goriški vladika ni imel težjih dni. Blagoslova polna so ta leta: vsepovsod kalijo uspehi Nje- govega truda in molitve. Zato bo ta slovesni dan veliki zahvalni praz- nik našega rodu, ki je dal Cerkvi odličnega dostojanstvenika, verni- kom zvestega nadpastirja, duhov- ščini skrbnega očeta in narodu uda- nega sina.

Že v petek se bo poklonila viso- kemu jubilarju v Gorici vsa du- hovščina. V nedeljo pa bo govori- lo naše verno ljudstvo. Spontano, brez navodil se pripravljaja vsa ško- fija, da proslavi po svojih skrom- nih močeh veličastni praznik časti- tega starčka zlatomašnika. Zlepa še ni naš rod videl zlatomašnika, ki bi tako čil po duhu in ljubezniv po- sreju praznoval svoj zlati svečeniški jubilej. V njem zre naše ljudstvo od Boga blagoslovljenega in z mi- lostmi obdarjenega voditelja skozi težke in bridke dneve.

Na ta praznik se pripravljaja tudi

naša katoliška mladina. Kako vesel je bil Presvetli, ko je dobival brez- javne častitke naših fantov, ki so se na romanjih spomnili veličast- nega prazniškega dneva. Sedem prosvetnih okrožij, včlanjenih v Prosvetni zvezi je poklonilo okrog 2000 obhajil kot zlatomašniški dar prevzvišenemu jubilarju. Kako so ga te molitve razveselile, je poka- zal v zahvalnem pismu, kjer piše:

»Za izraz udanosti, za prijazna, draga mi voščila, posebno za mo- litve katoliških mladeničev se prav srčno vsem in vsakemu izmed njih zahvaljujem ter jim pošiljam svoj nadpastirski blagoslov, da bi na podlagi krščanskih načel v vzajem- nosti s svojimi dušnimi pastirji, posebno pa z menoj delovali neu- strašeno v čast božjo, v svoje zve- ličanje in blaginjo našega milega naroda.«

Tudi naša ženska mladina se pri- pravljaja, da bo v Marijinih družbah primerno proslavila ta slavnostni dan. Kako ne bi bil naš častitljivi, osiveli Nadpastir vesel, ko vidi, da ga ljubi in spoštuje mladina, za ka- tero se trudi in žrtvuje! Ta sinov- ska udanost in odkrita ljubezen naj mu bo v tolažbo v težkem in odgo- vornosti polnem vzvišenem po- slanstvu.

V nedeljo naj zadoni proti nebu mogočna molitev našega rodu za nadškofa zlatomašnika: Gospod, ohrani, oživljaj in osrečuj ga na zemlji in ne daj ga v roke njegovih sovražnikov!

Širokogorski.

Naš knez in nadškof-zlatomašnik med svojim ljudstvom.

»Prelepi dnevi, v katerih je prev- zvišeni gospod knez in nadškof go- riški kot apostolski upravitelj naše škofije prebival v vipavski deka- niji in delil zakrament svete birme, so žalibog prehitro minuli. Prevzvi- šeni se je med nami čutil domačega. Veselila ga je ljubezen in veselje, s katerim ga je ljudstvo povsod sprejemalo; posebno pa je bil gi- njen, ko je videl med našim ljud- stvom še toliko zares pravega in le- pega verskega življenja. Kar težko se je gospod nadškof ločil od nas.«

Te besede so zapisane v oznanil- nih bukvah fare Vipava na 4. nede- ljo po binkošnih leta 1927. kot trajen spomin na lepe poletne dneve od 19. do 29. junija leta 1927., v katerih je prevzvišeni gospod knez in nadškof goriški — zlatomašnik — delil zakrament svete birme v sledečih farah dekanije Vipava: Šturije (tudi za Ustje), Col, Pod- kraj, Budanje, Vrhpolje, Goče (tu- di za Erzelj), Šent Vid (tudi za Po- drago, Lozice in Vrabče), Planina, Slap in Vipava.

Spremljal je prevzvišenega pri- jazni monsinjor kanonik Ignacij Valentinčič in po dekaniji tudi vi- pavski dekan Ignacij Breitenberger.

Ne bo jih pozabil tistih dni Prev- zvišeni sam, ne bo jih pozabilo ljud- stvo, med katerim je bival nadškof tiste dni. Razpoloženje nadškofovo lepo spričujejo besede, ki jih je spregovoril ob koncu v Vipavi: »Škoda, da je minulo; začnimo še enkrat!« Zdrav, kakor zdravje v cerkljanskih hribih, njegovi doma- čiji, je nadškof — 73 letnik! — pre- našal vročino dneva, utrujenost dol- gih potov in voženj enajst dni ne- pretrgoma, desetkrat je pridigoval, pregledaval cerkve, podružnice, župnijske pisarne, izpraševal otro- ke krščanski nauk, se popolnoma vživel v razmere dekanije, duhov- nikov in ljudstva. Ljudstvo je ob- čudovalo njegovo mladeniško prož- nost — kakor mladenič je skočil iz avtomobila in hitel nasproti svoje- mu narodu, ki ga je povsod priča- koval, udan in vesel, kakor priča- kujejo otroci očeta, ko prihaja do- mov iz daljne božje poti in prinaša kolačev in božjega blagoslova. In nadpastir je prinesel kolačev »svo- jim ljubljencem«, kakor so otroci sami sebe imenovali v lepih po- zdravnih verzih, saj jim je prinesel — njihov duhovni oče — darov sv. Duha, katerega jim je delil ob bir- movanju; prinesel pa je ljudstvu tudi božjega blagoslova, ki vidno spremlja nadškofa povsod in ki prihaja iz njegovega očetovskega nadpastirskega ljubečega srca, ki moli za svoje ljudstvo. Naš nad- pastir je namreč vzor duhovnik, mož neprenehne molitve. In duhov- niška njegova molitev je poleg njegove zdrave narave drugi stu- denec, iz katerega on — zlatomaš- nik — še vedno črpa svojo prož- nost, vedrost in vstrajnost v delu in boju!

Naše ljudstvo ljubi poštene svoje duhovnike in je preneslo to svojo ljubezen tiste dni tudi na zlatomaš- nika — nadpastirja svojega. Naše ljudstvo čuti, da je marsikje in marsikdaj samo še domači župnik edina opora, na katero lahko naslo- ni svoje zaupanje v veselih in težkih dneh. In to zaupanje našega ljud- stva je privrelo tiste dni iz src fan- tov in deklet, mož in žen, ki so v svojih pozdravih vse svoje zaupa- nje izražali njemu, ki je naroda

prvi župnik — njegov nadpastir.

Sprejem nadpastirja je bil zares povsod pristrčen, domač. Nič prisljenega, hladnega, pobeljenega. Par besed domačega župnika in fantje so hiteli v gore po mlaje in dekleta so zaljšale cerkve, plette vence za cerkve in mlaje, par dni in noči dela, smeja in pesmi in naše vasi so bile napravljene kakor nevesta, ki pričakuje ženina in lepo prenovljene naše cerkve in cerkvice so bile kakor nov, krasen molitvenik, ki ga je kupil boter svojemu birmancu kot spomin za birmo! In to po vsej dekaniji brez izjeme.

In v spomin na tiste prekrasne božje dneve kličemo duhovniki in verniki vipavske dekanije svojemu nadpastirju — zlatomašniku: »Dan, ko boste obhajali svojo zlato mašo, naj bo zares zlati dan, ki bo zlatil Vaše življenje naprej in nazaj in zlati žarki milosti tistega dneva naj po volji Boga daljšajo Vaše življenje vsaj do tistih srečnih dni, ko boste zopet med nami in — na prejš!«

Na otoku razkošja in bogastva.

Brioni, v avgustu.

Komaj vročina malce bolj pritisne, že tisti tisoči srečnih, ki imajo mošnjičke bolj rejene kot mi običajni smrtniki, pregledujejo liste, ki hvalijo nebeško blagodejni veterc v planinah ali pa prekrasno azurno valovje tega ali onega obmorskega kopališča z jazz-bando pravih pravcati črncev. Res težko se je odločiti, ne nam, ki nimamo in pišemo o tehle rečeh le, da dobimo za tobak in požirek. No, smo pa spet druga vrsta tintopivcev, ki smo tam, kjer »cesar poskrbi za pol hleba in vse kar je treba« kot poje narodna nota, ki za par prihranjenih grošev lahko vtaknemo nos tja, kamor nas ne kličejo.

Tako se je zgodilo, da se nas je zbrala nedeljsko popoldne mednarodna družba petih, ki smo se vkrcali v motorni čoln ob pomolu v Pulju. Komaj smo s krmarjem, mladim, zagorelim fantom, izmenjali pipo tobaka in smo zbili (joj, Pletersnik še ni te besede imel v žlahti) par soldaških, je že bilo treba strumno sesti na klop, ker je skozi kabino oblastno prikoracal srednje star Anglež v širom sveta znanih »pump-hlačah«; za njim je stopala boljša polovica že blizu petdesetih, našminkana in kratkokrila, da se je tovariš s Kranjskega pridušal, da tako spodrecanih deklin pri njih še ob košnji ni. S kovčki, škatljami in škatljicami nam je angleški stric skoraj sapo zaprl, toliko jih je bilo. Ko je čoln že zapiskal, je na pomolu sredi družbe dam in gospodov (dame je treba prej omeniti kot gospode, tako me je Polde oni dan tam pred dvema letoma podučil, ko sem jel po papirju mazati), torej sredi take družbe, kjer je treba vsekakor dame prej omeniti, kakor gospode, je začel mahati proti nam gospodek z ogromnimi »Essener neueste Nachrichten«. Družba Nemcev in Nemk, bogatih tovarnarjev iz Essena, se je vkrcala, nato smo oddrdrali po morju, res tako hitro je šlo; mimo mogočne motorne ladje »Saturnia«,

ki je vkrcana v puljski luki in čaka na prvo vožnjo v Ameriko, dalje mimo mogočnih fortov, našpikanih s topovskimi žreli. Tri četrte ure je motorni čoln brnel po oljnati morski gladini, kar se zasvetlikata izza ovinka enega izmed nešteti otočičev dve velikanski ameriški vojni torpedovki št. 212 in 216, ki križarita po Sredozemskem morju. Križarki sta vkrcani nasproti Brionov menda le zato, da se Amerikanci iznebijo svojih dolarjev v brionskih zabaviščih. Visoko doli z jamborov so skakali okretni ameriški mornarji v hladilne valove. Tik pred brionsko lukso si izmenjata pozdrave naš krmar in oni s parnika »Brioni III.«, ki prevažata nedeljske izletnike iz Pulja na razkošni otok.

Že od daleč se razlikuje ta otok od ostalih kraških otokov po bujnem zelenju, še bolj pa po krasnih hotelih in vilah. Ves otok, z vsemi hoteli, napravami, zabavišči, sportnimi polji, zverinjakom in gaji je lastnina bogatega Nemca Kuppelwieserja, ki vleče iz bogatih žepov mastne dobičke. Kako bi tudi ne, saj so Brioni letovišče za take ljudi, ki začno od barona navzgor ali pa vsaj pri 50.000 letne rente. Največ letoviščarjev, ki si zdravijo oziroma mehkužijo že itak omehkužene živce, je Nemcev, Angležev in Madjarov.

Greš od brionskega pomola proti kopališču pa srečaš po poti skozi mični gozdiček oliv in pinij zagorele angleške »ladies« in ljubke blondinke, petične hčerke kakega nemškega industrijalca; kavalirjev seveda ne manjka. Da so vsi skupaj kolikor mogoče malo oblečeni se baje v modernem kopališču mora samo po sebi razumeti, če ne, si za bit gorjan. Srečali smo mlado damo, ki je imela kopalni plašč spet z diamantno zaponko toliko vredno, da bi se poštena družina preživela vsaj leto dni. Menda je tudi kopališče le zato, da se razkazujejo moderne kopalne toalete, ker kljub 25° C gorki vodi so se nežne kopanke po večini stezale po klopih in po mehkih živalskih kožah. Kar nas

je bilo v pravih kopalnih oblekah, smo pa krepko rezali valove ven v morje in smo še ob pravem času prišli na pomoč lepemu čolničku, pravzaprav mlademu parčku, ki je zabil na vesla.

Ob štirih popoldne se je zbralo že več gospode, ker so prišli gledat »waterpolo«, to je igra, kjer breajo žogo po vodi. Je prav zanimivo, ko preveč navdušen igralec, ki plava za žogo, naredi debel požirek slane vode. Naša petorica se je pri igri tudi postavila. Tovariš, v ostalem življenju je doktor iz Trsta, je znal žogo bolje metati, ko vsi oni gospodeki skupaj. Še bolj debelo so pa zijali, ko je tovariš številka štiri, ki v ostalem življenju kot inženir les meri po Windischgraetzovih postojnskih gozdovih, delal stojo na rokah prav na robu nekega zida.

Časopisi so že ves teden prej pisali, da bodo izbrani igralci igrali »polo«. Na ogromnem travniku je bilo že zbranih par stotin odličnih gostov; vmes so bili tudi ameriški mornariški častniki. Nežne dame so pa prav pridno sukale fotograf-ske in tudi kino aparate. Na dano znamenje so v lahнем skoku pri dirjali na igrišče jezdec in prav izbranih konjih; prekrasne živali. Jezdec, to se pravi igralci, so bili sami aristokrati; izvečine nemški in madjarski grofje ali baroni. V rokah so imeli dolge kije z nekakim kladivcem na spodnjem koncu. S temi kiji bijejo majhno koščeno žogo; seveda se podijo za njo v najhujšem galopu. Če si kdo pri tej imenitni igri nos razbije ali roko zlomi, ga menda nič ne boli, ker ima plavo kri. Po končani igri dobi zmagovalc iz prenežnih rok kake še bolj prenežne dame darila, robčke, rože in tako drobnjav.

Nam je bilo takih reči kmalu dovolj in smo jo ubrali na obal, kjer se vrsti hotel za hotelom. Vsi so last onega lastnika, ki ponosno pritisne svoj grb na sleherne vilice ali kozarec. Grb kaže obris brionskih otokov. V hotelu »Neptun I.« so najprej prinesli reklamo za letovišče. Imeli so nas bržkone za nekaj več, ker je tovariš številka dve bahato nosil v gornjem žepu privihnen petstolirski bankovec. (Le na tiho povem, da ni bil pravi, ampak neke vrste reklama za letorijo). No, pa brionska reklama ni napravila baš ugodnega vtisa na nas; radi cen namreč. Lastnik letovišča ti da za 10 lir dnevno tudi psa na posodo, da se z njim lahko postavljaš po promenadi; če hočeš tudi opico. Pobaral sem vratarja, če nam da opico za 2 liri na posodo, ker gremo le za eno uro na promenado. Pa ni bilo nič iz te kupčije. Sedli smo raje pred kavarno in motrili živahni vrvež krog sebe.

Precej čudno je izgledalo, da so bili gospodje oblečeni prav po pravilih, ženski spol pa je tudi v kavarini sedel v kopalnih oblekah, prav ko da bi namerjal v kavo skočiti. Tudi to gledanje nas je precej stalo, kakor nam je plačilni list pri odhodu povedal.

Krasen solnčni zaton smo uživali, ko se je parnik natovorjen z izletniki obrnil proti Pulju. Hoteli na Brionih so zažareli v tisočih lučkah; orkestri in godbe so svirale ko na ženitnini. Valčki so šumeli ob parnikovem rilcu ter se prelivali v mavričnih barvah pojoč pesem razkošja in bogastva, ki je dostopno samo izvoljencem...

Ko smo kasno v noč pristali ob pomolu ter zavili za amfiteatrom proti domu, je tolpa bosjakov in razcapancev pritekla za nami in gladno prosila za kosček kruha. Tisti dan ti ljudje še niso jedli...

Listnica Kmečke-delavske zveze in Političnega društva »Edinosti« v Gorici.

1. Kovačič Ivan, Tolmin-Volarji št. 35: Upati je, da bo Vaša prošnja v kratkem rešena, ker so že dosele v Rim informacije iz Vidma.

2. Turk Franc, Gabrije št. 23: Priznani Vam bodo zastanki in nakazana nadaljnja pokojnina za sirote.

3. Hlede Ivan, Solkan št. 284: V kratkem Vam bo sporočen sklep glavnega državnega pravdnistva, na kar morate zahtevati, da določi Corte dei Conti dan razprave.

4. Čermelj Kat., Budanje: a) Izplačilo zastankov morate zahtevati od zakladnice v Vidmu; b) prošnja za prepis pokojnine se nahaja v pregledu pri glavni pokojninski komisiji v Rimu.

5. Plesničar M., Čepovan: Vaša prošnja je v pregledu in bo v kratkem rešena.

6. Krivic Kat. vd. Kovačič, Slap št. 14: Z odlokom št. 59118 od 19. maja 1927 je bila priznana siroti Štefaniji pokojnina od 1. 7. 1923 dalje. Pristojna zakladnica je prejela tudi že plačilni nalog.

7. Koritnik Anton, Žvanuti št. 6: Vaša prošnja se ravnokar rešuje. V kratkem boste obveščeni o uspehu.

8. Čermelj I., Dol Otlica: Isto ko pri Koritnik A.

9. Luscah R., Dolenje: Vam je bil dne 23. 4. 1927 rekurz odbit.

10. Vidmar Franc, R.: Vaš rekurz se nahaja še vedno pri generalni prokuri. V kratkem dobite sklep državnega pravdnistva, na kar morate zahtevati razpis razprave.

11. C. M., Soča: V zadevi M. Krav. ni mogoče pomagati.

12. Vidrih Franc, Podraga: Vložite v Ajdovščini ugovor proti plačilnemu nalogu. Če ste pa že prejeli plačilni nalog od davčne izterjevalnice, morate vseeno plačati, ker rekurz nima odločilne moči. Če bo rekurz ugodno rešen, Vam vplačani znesek povrnejo.

Tajništvo.

Maurice Leblanc:

Skrivnostno oko.

(Doživljaji Arsena Lupina.)

Daubrecquov odgovor je mogel biti le eden. Ugrabljenje malega Jacquesa je bilo le sredstvo, da bi vplival na Klariso, naj odneha. Grožnja s samomorom mu je pa dokazala, da je na napačni poti.

»Velja,« je udaril.

»Tu je naslov skladišča: ulica Karla Lazitta v Neuillyu. Samo pozvoni tam.«

»Pa če bi poslal tja glavnega tajnika Prasvilla?«

»Za tak slučaj sem že poskrbel. Sam bom že prej na varnem, skladišče in tvoje dragocenosti bodo pa zgorele.«

»Pa kdo mi jamči, da ni to nikakšna past?«

»Vzemi prej svoje blago, potem mi izroči fantka. Vidiš, da ti zaupam.«

»Kakor vidim,« reče Daubrecq, »si se za vse slučaje preskrbel. Zaradi mene lahko dobiš fantka, lepa

Klarisa bo ostala pri življenju in vsi bomo zadovoljni. Toda, če ti smem zdaj nekaj nasvetovati, zgini prav hitro!«

»Še ne.«

»Torej? Ni si prav brihten, Prasvilla je že na potu.«

»Meni je vse eno, nisem še končal.«

»Torej! Kaj hočeš še? Klarisa dobi svojega sinika. Ti to ne za-dostuje?«

»Ne.«

»Zakaj ne?«

»Ima še enega sina.«

»Gilbert?«

»Da.«

»In?«

»Ti moraš Gilberta rešiti.«

»Kaj praviš? Jaz naj Gilberta rešim?«

»Ti lahko to storiš. Le malo truda bi te to stalo.«

Daubrecq, ki je dozdej ohranil mirno kri, se je nenadoma razgrel in je udaril s petjo po mizi:

»Ne! tega nikoli! To bi bilo pre-neumno.«

Ves razjarjen je začel hoditi sem

ter tja. Ves zagrljen in s spačenim obrazom je začel vpiti: »Ona mora k meni priti in me prositi za milost. Toda brez orožja, ne kot zadnjič.«

Ne, spokorno in udano. Potem bomo videli... Gilbert? Gilbertova obsodba? Morilni oder? Ravno v tem je vsa moja moč. Več ko dvajset let že čakam na to uro in zdaj ko bije, ko bom lahko vžival veselje maščevanja, naj se odrečem! Ne! Preslabo me poznaš!«

Divje in odvrtno se je zasmel. V duhu je najbrže že gledal divjačino, ki jo je toliko let lovil. Toda tudi Lupin je videl Klariso onemoglo, brez brambe, že na tem, da podleže. Tedaj je potlačil svojo jezo: »Torej poslušaj!« Ker se je Daubrecq nepotrpežljivo v stran obrnil, ga je s svojo nadčloveško močjo zgrabil za rame in trdo držal.

»Ti zgubljaš svoj čas,« je škrtal poslanec.

»Zadnjo besedo! Pozabi gospo Mergy in opusti vse neumnosti katere povzroča tvoja ljubezen in strast. Misli na svojo korist.«

»Na mojo korist?« se reži Daubrecq. »Ta se je vedno skladala z mojim samoljubljem in če že hočeš z mojo strastjo.«

»Da mogoče doslej. Od zdaj pa ne več, ker sem jaz vdeležen pri stvari. Gilbert je moj prijatelj. Reši ga in prisegam ti, čuješ, prisegam ti, da te bom pustil v miru. Potem se ti ni treba bati niti gospe Mergy, niti mene. Svobodno se boš lahko gibal. Reši Gilberta, si cer...«

»Sicer?«

»Napovem ti boj na nož in to po meni za te pogin.«

»Kako hočeš to narediti?«

»Listo sedemindvajsetih ti vza-mem.«

»Seveda.«

»Prisegam ti!«

»Kar se ni posrečilo Prasvillu, policiji, Klarisi, sploh nobenemu, to hočeš ti doseči?«

»Da, bom!«

»Kako prideš do prepričanja, da boš lahko nekaj dosegel, kar se drugim ni posrečilo?«

»Imenujem se Arsène Lupin.«

Videmska lekcija.

Pod tem naslovom prinaša tržaški »Il Piccolo« — o priliki konflicije peterih katoliških duhovnikov v Vidmu — zelo zanimiv članek. Že zadnjič smo priobčili misli izvrstno informirane osebnosti, ki je odločno zavrnila skrbi in nasvete, ki jih židovski, s starim frama-sonskim duhom prežeti »Il Piccolo« podaja škofom in katoliškemu ljudstvu v Julijski Krajini. Danes smo siljeni vnovič zavrniti grozno versko zmoto, ki jo »Il Piccolo« označuje in ki se žal zelo širi med ljudstvom naše države. »Il Piccolo« namreč piše:

»Italijani novega rodu vidijo v rimsko-katoliški cerkvi največjo versko-politično stavbo, ki jo je zasnoval, organiziral in v svetu uveljavil italijanski duh. Ona (Cerkve) je ravno radi svojega vesoljnega načela, ki jo vodi, direktna dedinja rimskega cesarstva.«

Grozna zmot! Katoliške cerkve ni zasnoval ne italijanski duh, ne kitajski ne angleški duh — katoliško cerkev je zasnoval Jezus Kri-

stus, Sin božji in jo vodi sveti Duh. To je prva, poglobljena resnica glede katoliške cerkve. In kdor to resnico taji, kdor pravi, da je katoliška, vesoljna cerkev tvorba kakega posvetnega, naravnega duha, je hujši kot odpadnik, je iz cerkve izobčen, pa naj bi bil tudi škof ali celo angel z neba!

Druga resnica pa je ta: Pri delu za širjenje božjega kraljestva na zemlji so sodelovali in sodelujejo vsi verni in resnični katoličani, pa naj pripadajo temu ali onemu narodu. Katolicizem je vesoljna vera: objema vse narode, v cerkvi delujejo vsi narodi kot enakopravni bratje. Če bi bilo drugače, potem bi rimska cerkev ne bila več katoliška, izgubila bi najvažnejši znak pravovernosti: vesoljnost.

Tretja resnica je pa ta: Vsi, ki zaupajo bolj v ljudi kot v Boga, bodo tepeni. Vsi, ki upajo, da bo Cerkev kdo prinesel svobodo na krožniku v dar, bodo prevarani. Katoliška Cerkev si je morala svojo svobodo in univerzalnost vedno priboriti s krvjo, trpljenjem, mučeništvom.

Kaj je novega na deželi?

Kronberg.

Na praznik Marijinega rojstva dne 8. sept. t. l. bosta posvečena naša na novo zidana cerkev in njen glavni altar. Običajna procesija bo radi tega popoldne in ne zjutraj. Obred posvečenja bo izvršil naš častitljivi zlatomašnik s knezonadškof goriški dr. Sedej.

Banjšice.

V občini Banjšice je umrl 13. septembra 1926, mož Žbogar Andrej, 20. oktobra pa 4 mesece stari otrok Breščak Alojzij. Od tedaj je smrtna kosa pozabila na to občino; oglasila se je šele 10. avgusta t. l., to je po 11 mesecih, ko je pretrgala nit življenja 37 letni Kristini Humar, materi 3 otrok. Izredni slučaj, ki ga dosedanja zgodovina naše občine še ni zabilježila.

Komen.

Misijonska prireditel v Komnu dne 14. in 15. avgusta je prav dobro uspela. V »Naprednjaku v Kongu« so nastopili zamorčki s svojim kraljem in čarovnikom, dva misijonarja z naprednim komisarjem, ki bi bil kmalu prišel divjakom med zobe. Igra je bila podana prav dobro. Enako dobro je bilo maskiranje. Finžgarjeva igra »Indijski siroti« je izvalila poslušavcem solze v oči. Vsi udeleženci so pohvalili petje, deklamacije in igri. Otroci so igrali res kakor izkušeni igralci. Takih prireditev si še želimo.

Sv. Križ na Vipavskem.

Neprijetno je dirnila naše ljudstvo novica, da namerava tuk. šolski vodja g. Calivà ostaviti našo občino. Vzrok je baje pomanjkanje primerne stanovanj. G. Calivà sicer ni našega rodu, a obvlada dovoljno jezik prebivalstva ter uživa pri ljudstvu vsled svoje postrežljivosti in strpnosti v občevanju splošen ugled.

Ljudstvo ugiblje o nagibih, ki vodijo višjo šolsko oblast, da še vedno drži v službi bivšega vodjo M., čeprav je že davno prekoračil zakonito službeno dobo in s tem zastira pot v šolsko stanovanje sedanjemu vodji.

Ne bomo dalje razpravljali o tem predmetu, pribijemo pa, da je naši javnosti — posebno domačinom — še živo v spominu javno delovanje M. pred in med vojno, kakor tudi po vojni; splošna želja ljudstva je, da bi višja šolska oblast čimprej rešila občino njegove navzočnosti.

Fojana.

V nedeljo 28. avgusta ob 3. uri popoldan se bo v Fojani igrala ljudska drama »Lovski tat«. Ostali spored

je zelo bogat. Zbor Fojana-Medana bo izvajal več pevskih točk in med odmori bo sviral biljanski orkester. Po veselici prosta zabava in šaljiva pošta. Kakor lani na »Miklovo Zalog«, tako tudi letos k prireditvi v Fojano!

Miren.

Na praznik vnebovzetja D. M. smo imeli lepo uspelo zaključno slovesnost tridnevni duhovnih vaj za dekleta. Duhovne vaje je vodil škofijski voditelj g. Cigoj. Zajemljivim govorom so sledila z očitvidnim zadovoljstvom dekleta, pa tudi žene in moški, četudi so trajali delj nego običajno. Udeleženci so v obilnem številu pristopili k mizi Gospodovi. Na praznik popoldne so se zbrale Marijine družbe iz sosednih vasi in Gorice pod vodstvom gg. voditeljev z zastavami in so prisostvovalle slovesnemu sprejemu novink in družbenic. Bog blagoslovi delo in trud vseh! — V torek ob 6.30 zjutraj so se vile skozi vas prošnje s procesije za dež vernikov iz Vogerskega, Gradišča, Renč, Bilj, Vrtojbe, Sovodenj k žalostni Materi božji na Grad. Že pri mostu nas je zajel močan nalive, ki nas je spremljal gori do Marijinega svetišča, kamor smo dospeli premočeni. Cerkev je bila na enkrat polna prosilcev. Molitve in petje so se menjavale kakor ob slovesnih cerkvenih shodih; zunaj pa je bilo kakor za stavbo; mnogi si niso upali do svetišča in so se ustavili v vasi. Številne so bile sv. spovedi in obhajila; sv. mašo je daroval g. dekan iz Renč.

Tolmin.

K prazniku vnebovzetja je priredila naša dekliška Marijina družba tridnevne duhovne vaje. Vodil jih je misijonar-lazarist veleč. g. dr. Godešar z mirenskega gradu. Njegova resna in globoka beseda je privabila veliko deklet tudi izven Marijine družbe tako, da se je pobožnost razvila v neke vrste ljudski misijon. Na dan so bila po tri premišljevanja in pri vseh je bila udeležba nepričakovano velika. Na vnebovzetje je bilo sprejetih v Marijino družbo 16 novih družbenic. — Že dvakrat je napravila toča v naši okolici občutno škodo. V petek popoldne — dne 19. t. m. — je huda vihra v več vseh polomila veliko sadnega drevja in tudi na koruzi je napravila veliko škodo.

Žabnice.

Dne 31. julija je obhajal naš domačin preč. g. dr. Lambert Ehrlich 25 letni jubilej svojega mašništva. Ehrlichova rodbina je najodličnej-

ša in največjega spoštovanja vredna v Žabnicah. Poleg tega, da je sedanjí gospodar obč. načelnik naše in ukovške občine, je dala ta družina katoliški Cerkev dva zgledna, pobožna, učena in mnogozaslužna duhovnika: drja Martina Ehrlicha, nekdanjega varuha avstrijskega gostišča v Jeruzalemu in sedanjega prošta v Tinjah na Koroškem, ter jubilanta drja Lamberta, ki je profesor bogoslovja v Ljubljani. Srebrna sv. maša je privabila v Žabnice mnogo vernikov iz sosednih vasi. Le Ovčani so bili bolj redki, ker so ta dan ravno obhajali svoj vsakoletni žegen, ali bolje povedano: ples. K slovesnosti so prišli vsi duhovniki Kanalske doline. Zbrali so se tudi vsi slavljencevi rodni bratje, 7 po številu, in 2 sestre, ki jih je življenje razkropilo daleč okrog. Pri slovesni sv. maši so vsi ti pobožno pristopili k sv. obhajilu. Pridružilo se jim je še več domačinov in Mar. družba iz Ukev. V cerkvenem govoru je preč. g. srebrnomašnik s toplimi besedami slikal dostojanstvo in srečo katoliškega duhovnika. Svoje vneto duhovniško srce je pokazal zlasti s priporočilom, naj bi verniki v spomin na ta srebrni jubilej v cerkvi prispevali za podporo kakemu domačemu dečku, ki bi se poslal v Gorico, da se tam izuči za duhovnika. Največ je prispeval on sam. Njegovi ožji sorodniki so pa popoldne v spomin na ta dan zbrali večjo svoto za odkup poganskih otrok. Pri sv. maši je izborna prepeval žabniški cerkveni pevski zbor pod večjim vodstvom priznane organista g. Tomaža Holmerja in njegove hčerke Micke. O gosp. Holmarju bodi tudi omenjeno, da je zato priliko zložil in uglasbil posebni pesmi o Žabnicah z Višarsko Marijo in o »naši mili domovini: Kanalski dolini.« G. jubilantu želimo, da bi ga Bog ohranil še mnogo let zdravega in čilega v korist svoji Cerkvi in v ponos naše fare. — Da mi pa ne bo kdo očital, da vse le hvalim, moram še grajati, kar je graje vrednega. Nekateri naši mladenci se pri krščanskem nauku v šoli, kot se vidi, še toliko niso naučili, da kristjani k sv. maši ne hodijo se hladiti, ampak Boga častiti. Ves čas službe božje so sedeli, se pogovarjali in se hladili pred cerkvijo pod zidom. Mar bi ostali doma v senci za hišo! Bi jih nič več ne stalo, bi imeli en greh (slabega zgle-da) manj na duši in bi vsaj vedeli, da niso bili pri sv. maši. Tako pa še sebe varajo misleč, da so bili, ko v resnici niso bili.

Marija Snežnica pod Osternikom.

Na bistriški planini ob italijansko-avstrijski meji se nahaja pod Osternikom (2083 m) v višini 1751 m cerkva D. M. Snežnice. Lani je bila nanovo popravljena in blagoslovljena. Dasi v ital. državi nad ukovško planino spada pod župnijo Ziljka Bistrica v Avstriji. Letos je bil pri tej planinski cerkvi v nedeljo 7. avgusta cerkven shod. Zbralo se je več ljudstva, ponajveč Ziljanov, precej letoviščarjev, ki se zračijo na bistriški planini, nekaj ukovških planincev in par turistov, ki smo bili namenjeni na Osternik. Sv. mašo in govor je imel g. Lambert Ehrlich iz Žabnic. Lep je cerkven shod v taki višini! Kdor ga ni sam doživel, si ga težko predstavlja. Čisti planinski zrak in tihi gorski mir, kako to upliva blagodejno na človeka! Vse je bilo veselo, židane volje. Ni čuda, da so fantje dali jeka svoji navdušenosti z vriskanjem in glasnim petjem. Odmevalo je daleč naokrog. Vse to je napravilo name najlepši vtis. Le nekaj mi ga je skvarilo. Med slovenskimi pesmimi — nemških nisem razumel — je bilo več, preveč takih, ki se kar nič niso skladale s prazničnostjo tega dne. Čisti gorski zrak, sveti dan posvečen snežno-

čisti Devici, pa umazane klanfarske pesmi, kako naj gre to skupaj! Naši stari so imeli navado reči: Če teče iz ust gnojnica, je to znamenje, da se zbira v srcu gnoj. Ali je res tako žalostno z našo mladino? Ne vem, so li to peli fantje s tostran ali z onstran državne meje. A škoda je teh naših fantov! Škoda, da nimajo pravih voditeljev, ki bi se zanje zavzeli in jih obračali kvišku k plemenitejšim vzorom.

Turist.

Spodnja Idrija.

(Cerkveno žegnanje.) Zadnji čas smo se od »fare« bolj poredkoma oglašali v »Gor. Straži«. Evo torej zopet prifarskih novic:

Dne 15. avgusta smo kar najbolj slovesno obhajali praznik Marijinega vnebovzetja. Ta dan je pri nas žegnanje. Lepo in jasno jutro je privabilo nepričakovano veliko število romarjev in drugih vernikov iz bližnje in daljne okolice kakor do zdaj še nobeno povojno leto. Na vseh potih, vodečih v Spodnjo Idrijo, si že zgodaj zjutraj videl trume vernikov s romarjev, ki so peš in na vozech hiteli, da počastijo Mater božjo na »Sivi skali«, kakor so v prejšnjih časih rekli malemu holmcu, na katerem sedaj cerkev stoji.

To je starodavna Marijina božja pot, le žal, da je bila v zadnjih letih zelo opuščena. Znak, da je tudi tu zavladal novodobni duh verske brezbržnosti. Stari naši očetje in matere nam vedo dosti povedati, kako zelo je bila ta božja pot v nekdanjih letih obiskovana. Ljudstvo je rado prihajalo k Materi Mariji prosit jo pomoči v raznih svojih težavah in potrebah, duševnih in telesnih. Le želeli je, da bi se tudi v bodoče tako poživilo romanje k Mariji na »Sivi skali«.

Pritrkavanje zvonov nas je vabilo, ko smo se bližali vasi. Cerkev nas je pozdravljala, ponosno odeta v novo streho, ki jo je pred kratkim dobila. Znotraj tako krasno s cveticami, smrečjem, venci ter progami okrašena, da si očaran zrl, zlasti glavni altar Mar. vnebovzetja. Prijeten duh cvetlic te je omamljal, da si se nehote zatopil v pobožno molitev, kljub temu, da se je krog tebe trlo vernikov. Cerkev je bila nabito polna. Mnogo vernikov pa je moralo ostati zunaj.

Čast gosp. župnemu upravitelju in faranom, ki se tako poštvovalno trudijo za lepoto hiše božje. V vznesenih besedah je g. župni upravitelj zbrani množici vernikov proslavljal Marijo pomočnico kristjanov. Vsikdar naj se ji pripo-ročamo, pomagala nam bo v bodoče, kakor nam je do zdaj, ako smo jo prav in resno pomoči prosili. Po končani pridigi je bilo darovanje za novo cerkveno streho, ki je bila res že skrajno potrebna. Darovanja so se domala vsi verniki vdeležili. Nato se je vršila slovesna sv. maša, ki jo je daroval č. g. župni upravitelj Lud. Likar.

Omeniti moram še cerkveni pevski zbor, ki je s krasnim izvajanjem sv. pesmi in latinske Kempterjeve maše, dasi je precej težka, zelo povzdignil cerkveno slovesnost.

Na sejmu sv. Roka 16. avgusta pa so bile radi nastalega dežja samo tri glave goveje živine. Torej ta dan pri nas ni bilo dosti kupčije.

Pospravljajo in obnavljajo se tudi hiše in razna pota, ki so bile močno prizadete vsled lanske je-senske povodnji. Le neštevilnih usadov, ki se vidijo po vseh tukajšnjih bregovih, niti čas ne bo mogel več popolnoma zaceliti.

Povsod tožijo radi silne suše. Ista je tudi pri nas; posebno fižol je občutno pritisnila. No, hvala Bogu, tudi blagodejni dež smo zadnje dni dobili v dovoljni meri!

Koledarček.

28. avg. nedelja, Avguštin, šk.;
29. avg. ponedeljek, Obglavlje-
nje Janeza Krstnika;
30. avg. torek, Feliks, m.;
31. avg. sredo, Rajko, sp.;
1. sept. četrtek, Egidij, op.;
2. sept. petek, Štefan, kr.;
3. sept. sobota, Doroteja, m.

Log pri Sv. Luciji.

Iz naše vasi menda še ni bilo nobenega dopisa. Zato sem se jaz namenil nekaj napisati. Najprej par besed o naši mlekarni, ki zelo dobro uspeva pod vodstvom g. Fraternika. Izdelujemo maslo, ki se sedaj prodaja zelo po ceni ali vseeno smo zadovoljni, saj pravi pregovor: »Bodi z malim zadovoljen«.

Pijančevanje je zelo razpaseno med nekaterimi fanti, ki ne marajo nič, samo, da imajo za pijačo. Fantje, vzemite rajši knjigo ali časopis v roke. Dobro bi bilo, ako bi ustanovili društvo. Fantje in dekleta, to vam dajem v premislek!

Naša cesta ki pelje iz naše vasi proti Drobočniku - Sv. Luciji, je podobna grapi. Prosimo odpomoči.

Pridelek je tukaj zelo pičel. Potolčen od toče, ki je bila okoli sv. Janeza Krstnika, se je začel sušiti. Suša pri nas ni pritisnila; je pa toča potolkla. Vsako leto je le slaba letina. Ajda, upamo, da bo lepa, če ne pride kaj čez njo. Toče in hudega vremena reši nas, o Gospod!

Idrijske novice.

Rudarskim vpokojencem v Idriji, ki so bili vpokojeni po 1. juliju 1923.

Naprošeno po posebni deputaciji vpokojencev iz Idrije, je tajništvo K. D. Z. posredovalo pri pristojnem uradu, da bi se končno rešilo vprašanje povišanja pokojnine za vpokojence po 1. juliju 1923. v smislu čl. 24 kr. odloka od 31. 3. 1925 in izplačila razlike med kronsko in lirske valuto. Vprašanje je precej zamotano in se toliko časa rešuje, ker ni do danes ministrstvo narodnega gospodarstva še točno odredilo, koliko naj se pravzaprav doplača vpokojencem. Seznam vseh 150 vpokojencev smo izročili pristojnemu uradu. Prepričali smo se, da se nahaja celotna zadeva sedaj v pridnih in vestnih rokah in da je mogoče upati, da bo zadeva v kratkem času ugodno rešena.

Darovi.

Za »Alojzijevišče«: Č. g. Abram, župnik, 15 L. Srčna hvala.

NAZNANILO.

Podpisani naznanjam, da sem odprl slabo idočo gostilno v najlepši ulici Via Ascoli št. 20, kjer točim samo pokvarjena vina in kuham surove jedi. Zato se priporočam znancem in prijateljem! Radovednežev ne maram, ne točne potrebe.

Andrej Čibej, gostilničar.

Na prodaj je nova enonadstropna hiša s posestvom vred, ob prometni cesti pripravna za obrt. Več izveste v Malih Žabljah št. 241.

Išče se izvežbana kuharica za gostilno v industrijskem kraju. Ponudbe na upravo »Goriške Straže«.

Glasovirje, harmeonije, orgle itd. sprjema v popravilo v vsakem stanju ter jih uglašuje najtočneje in po najnižjih cenah. Andrej Pečar, Gorica, Piazza Vittoria 16, drugo dvorišče.

„Širite Goriško Stražo“

Posestva v Jugoslaviji na prodaj. Pri nakupu posestev, manjših in večjih, poslužujte se vedno le posredovalnice L. REBOLJ v Kranju, kjer dobite vedna natančno in pošteno navodilo na Vaša vprašanja. Imam na prodaj mnogo malih in večjih posestev, gostilen in drugih hiš po zelo primerni ceni. Za odgovor priložite vedno potrebne znamke, ali tozadevni znesek. Priporoča se L. Rebolj, posredovalnica v Kranju S.H.S.

V znanje.

15. avgusta 1927 bom odprl »Na Govorni« novo krojačnico za moške obleke. Sprejemam vsakovrstna naročila ter jamčim za točno in dobro postrežbo. Lah Izidor, krojaški mojster, Rihemberg.

Čebelarji pozor! Oddam v zameno za med en parni topilnik za vosek in 3 nemške trčalnice.

Just Ušaj, Gorica.

Velika izbira prenosljivih gramofonov, plošč, igel itd. — Velika zaloga fotografskih šip in papirja za fotografije; fotografski aparati itd. Tvrška E. Vokulat & Co. Gorica, Corso Vitt. Em. III. št. 7. — Tel. 3—47.

Lloyd Sabauda.

Prihodnje voznje:

v Severno Ameriko:

»Conte Biancamano« 23. 8. 1927.
»Conte Rosso« 9. 9. 1927.

Iz Genove v Njujork v 9. dneh;
v Južno Ameriko:

»Conte Verde« 25. 8. 1927.
»Tomaso di Savoia« 13. 9. 1927.
»Principessa Giovanna« 29. 9. 1927.

Iz Genove v Buenos Ayres v 13½ dneh.

v Avstralijo:

»Re d' Italia« 27. 9. 1927.

Informacije daje in sprejema prednaročila na vozne listke zastopnik

F. Rosich, Gorica,
Via Contavalle št. 4

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

**Odlikovana
hamnoseška delavnica
Franc Podbersig**

Gorica
Via Trieste 17 (znotraj)

je pripravila za vse Svete veliko zalogo nagrobnih kamnov od 80 lir naprej. Spomeniki z izbočeno podobo Kristusovo in angeljskimi podobami, vse iz kararskega mramorja do 10.000 lir.

Obiščite in prepričajte se!

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

**Zdravnik
za zobe in usta
Dr. LOJZ KRAIGHER**
sprejema
v GORICI
Piazza della Vittoria šte. 20

ACQUA DELL'ALABARDA
proti izpadanju las.

Vsebuje kinin in je vsled tega posebno priporočljiva proti prehladu in za ojačenje korenin. Steklenica po 6 lir — se dobiva v lekarni Castellonovich, lastnik F. Bollafio, Trst, Via Giuliani 42. — V Gorici, Via Carducci 9 pri Fiegel.

ZAHVALA.

Povodom bridke izgube ljubljene hčere in sestre

KATARINE

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki so nam stali v dneh žalosti ob strani. Pred vsem se zahvaljujemo č. g. župniku za tolažila sv. vere, č. g. kaplanu iz Cerkna za gniljiv govor ob odprtem grobu. Enako g. učitelju in cerkvenemu zboru za žalostinke. Srčna hvala sorodnikom, sosedom, sovaščanom in vsem za tolažbo v boleznih in za spremstvo k zadnemu počitku.

Oreh, 17. avgusta 1927.

Žalujoča družina: **Mavri.**

**PLJUČNE BOLEZNI
Dott. Cerretti**

Radiologični kabinet je odprt:
v Vidmu: Via del Sale 15 (vse dni)
v Gorici: Via Barzellini 3 (ob sredo in petkih ob pop. urah).

**ZOBOZDRAVNIŠKI ATELJE
ROBERT BERKA**

Gorica, sedaj Corso Verdi 36.

Laboratorij otvoren že leta 1918.
Sprejema od 9. do 12. in od 2. do 6.,
ob nedeljah in praznikih od 9.—12.

**Ortopedični zavod A. ZECCHI
TURIN - Via Roma 31 I. n. - TURIN**

KILA

Ozdravljenec v Trstu:

Bolan sem bil na kili že več let in sem že obupal. Poskusil sem različne pase, a nisem dosegel nikakega uspeha. Po sreči sem mogel poskusiti **posebni aparat ZECCHI**, ki mi je povrnil prejšnje zdravje. Čutim se vsled tega dolžnega, da javno in povsod to izjavim, ker sem res dobro potrosil svoj denar.

Piazza Anton, Trst, Via Galvani 3.

Važno! Vsled mnogih povpraševanj naznanjamo, da bo dajal ortopedik ZECCHI osebno vsa pojasnila v sledečih mestih in dnevih: Gorica: Petek 16. septembra, hotel Angelo d'Oro. — Tržič: Četrtek 22. septembra, hotel al Cervo.

**Teod. Hribar (nasl.) - Gorica
CORSO VERDI 32 - - (hiša Centr. Posoj.)**

Velika zaloga celih platna iz znane tovarne Hegenchart & Raymann, vsakovrstno blago za poročence kakor tudi velika izbira moškega in ženskega suknja.
Blago solidno! Cene zmerne!

**Domača tvrdka ANTON KOREN nasl.
GORICA — VIA G. CARDUCCI 4**

Velika zaloga stekla, porcelana, čeških šip od L. 12— m³ naprej. Zaloga Weckovih kozarcev za vlaganje sadja in zelenjave, kateri so svetovno znani kot najboljši. Gostilničarjem na posodo kakor mizarjem na šipe poseben popust.
Blago solidno. Cene zmerne.

**PODRUŽNICA
Ljubljanske kreditne banke v Gorici
Corso Verdi „Trgovski Dom“**

Telefon številka 50 Brzojavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica **Centrala LJUBLJANA** Rezerve
Din. 50.000.000 Din. 10.000.000

Podružnice in agencije: Brežice, Celje, Črnomelj, Gorica, Kranj, Logatec, Maribor, Metković, Novi Sad, Novomesto, Ptuj, Prevalje, Rakek, Sarajevo, Slovenjgradec, Split, Trst. Sezonska ekspozitura: Rogaška Slatina.

Vloge na knjižice po 4½%.
Vloge v tekočem računu lir ali dinarjev, (najugodnejše obrestne mere).

Nakup valut, čekov, deviz in obligacij vojne odškodnine (bonov) po najugodnejših cenah.

Nakazila v tu- in inozemstvo.

Borzni in ostali bančni posli.